

Arrest

nr. 147 081 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 22 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. KLOK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2014 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van respectievelijk werkzoekende en houder van toereikende bestaansmiddelen. Op 15 juli 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2.1. Op 23 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen.

1.2.2. Op 21 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van de eerste verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de eerste verzoeker wordt ter kennis gegeven op 22 januari 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 23.07.2014 werd ingediend door:

“(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 23.07.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een brief van de RVA dat betrokkene recht heeft op uitkering als volledige werkloze vanaf 19.03.2014 en een bewijs van geldige ziekteverzekering.

Aan de hand van de voorgelegde documenten dient betrokkene beschouwd te worden als werkzoekende.

Eén van de voorwaarden om werkloosheidsuitkering te ontvangen is immers ingeschreven zijn als werkzoekende bij de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling (vb. VDAB). Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Geen van deze documenten werd echter voorgelegd.

Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft dus geen recht op het verkrijgen van de verklaring van inschrijving. Betrokkene is en blijft, ook met de werkloosheidsuitkering, immers, zoals hierboven reeds vermeld, een werkzoekende en dient bijgevolg, met of zonder die uitkering, te voldoen aan de hierboven vermelde vereisten om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen bekomen.

Aangezien het verblijfsrecht van de vader geweigerd wordt kan het verblijfsrecht voor de minderjarige kinderen, H.N. en H.N., niet erkend worden. Er kan voor de kinderen geen toepassing gemaakt worden van het art.40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van het kind, om zich bij te voegen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

“(…)”

1.2.3. Op 21 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van de tweede verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing die aan de tweede verzoekster wordt ter kennis gegeven op 22 januari 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 23.07.2014 werd ingediend door:

“(…)”

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 23.07.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: brief RVA dat betrokkene recht heeft op uitkering als volledige werkloze vanaf 19.03.2014 en een ziekteverzekering.

Aan de hand van de voorgelegde documenten dient betrokkene beschouwd te worden als werkzoekende.

Één van de voorwaarden om werkloosheidsuitkering te ontvangen is immers ingeschreven zijn als werkzoekende bij de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling (vb. VDAB). Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. Geen van deze documenten werd echter voorgelegd.

Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft dus geen recht op het verkrijgen van de verklaring van inschrijving. Betrokkene is en blijft, ook met de werkloosheidsuitkering, immers, zoals hierboven reeds vermeld, een werkzoekende en dient bijgevolg, met of zonder die uitkering, te voldoen aan de hierboven vermelde vereisten om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen bekomen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
(...)"*

1.3. Op 11 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van werkzoekende.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1.1. In een eerste middel van hun synthesememorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de Staatssecretaris stelt dat: “aan de hand van de voorgelegde documenten dient betrokkene beschouwd te worden als werkzoekende.”

Echter verzoeker deed een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verweerder motiveert zijn beslissing hieromtrent niet!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden, nl. zij vormen geen onredelijke belasting voor het sociale zekerheidsstelsel.

In het kader van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen werden de vereiste, nuttige stukken meegedeeld en overgemaakt – hetgeen niet ontkent wordt.

Door de éézijdige ‘herkwalificering’ van verweerder van de aanvraag naar een aanvraag tot verblijf als werkzoekende wordt de motiveringsplicht wel degelijk geschonden!

Er wordt namelijk niet gemotiveerd waarom betrokkenen niet in aanmerking komen voor een verblijf op grond van artikel 40§4, eerste lid, 2° Wet 15 december 1980.

Verweerder citeert in zijn nota rechtspraak – doch verzoekers durven stellen dat deze rechtspraak geen toepassing kan vinden.

Deze rechtspraak stipuleert duidelijk dat voor elke belanghebbende een concreet onderzoek van zijn economische situatie moet worden verricht – hetgeen in casu NIET GEBEURDE!

Doordat de Staatssecretaris stelt dat: “Eén van de voorwaarden om werkloosheidsuitkering te ontvangen is immers ingeschreven zijn als werkzoekende bij de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling.”

Betrokkenen zijn reeds geruime tijd ingeschreven bij de VDAB (verweerder was hiervan zelfs op de hoogte naar aanleiding van een eerdere aanvraag op grond van artikel 40§4, 1ste lid, 1° Wet 15 december 1980).

Doch in de bestreden beslissing wordt enkel gemeld dat ‘geen van deze documenten werden bijgebracht’

Omdat hun oorspronkelijke aanvraag ook niet gesteund was om een verklaring van inschrijving als werkzoekende!

Tallose sollicitaties werden ondernomen.

Het criterium ‘reële kans maken op tewerkstelling’ is in tijden van economische crisis bovendien zeer relatief!

De economische situatie is genoegzaam bekend. Ondanks verwoede pogingen vonden verzoekers slechts enkele dagen werk, doch dit kan hem niet verweten worden, vermits uit het aangehaalde en de bijgebrachte stukken gebleken is dat verzoekers al het nodige deden wat van hen kon worden verwacht...

Evenwel blijven verzoekers uiteraard werk zoeken en houden zij zich het recht voor dienaangaande tijdens de duur van de procedure hierover bijkomende stukken bij te brengen.

Interimkantoren zijn niet happig om te werken met vreemdelingen...

Alle hen aangeboden kansen hebben zij gegrepen.

Verweerder blijft stellen dat in casu de bovenvermelde documenten niet werden bijgebracht maar verweerder ontkent het bestaan hiervan evenmin.

Vermits de aanvraag tot verblijf niet gesteund was op deze rechtsgrond, diende verzoekers uiteraard deze stukken – hoewel ze wel degelijk voorhanden waren – bij te brengen!

Verwerende partij kan niet herkwalificeren en nadien stellen dat de vereiste stukken (na éézijdige herkwalificatie) niet werden bijgebracht.

Deze redenering schendt niet alleen het motiveringsbeginsel, doch ook het recht van verdediging!

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Leeftijd, duur van verblijf, gezondheidstoestand en sociale en culturele integratie worden geen van allen opgenomen in de weigeringsbeslissing...

De wetgeving en de erin gestelde voorwaarden zijn duidelijk:

Om een recht op verblijf van meer dan 3 maanden te kunnen bekomen, dient de EU-werkzoekende: o een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven, en o het bewijs van een reële kans om werk te vinden. De DVZ houdt rekening met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, bv. de behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid

Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat er met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker geen rekening is gehouden – integendeel.

ZODOENDE is de weigeringsbeslissing manifest foutief is en vermits zij duidelijk geen rekening houdt met alle elementen van het dossier is de motiveringsplicht bijgevolg overduidelijk geschonden!"

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen het volgende met betrekking tot het eerste middel:

"In het eerste middel stelt verzoekers de schending voor van de materiële motiveringsplicht.

Zij verwijten de verwerende partij dat de motiveringsplicht geschonden werd door haar eenzijdige herkwalificering van de aanvraag naar een aanvraag tot verblijf als werkzoekende. Bovendien betogen zij dat zij degelijk een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd hadden in het kader van een eerdere aanvraag, en dat ze talloze sollicitaties gedaan hebben. Aangaande het criterium 'reële kans maken op tewerkstelling', stellen zij dat het in tijden van economische crisis zeer relatief dient te worden beoordeeld, en dat men hen niet kan verwijten dat zij slechts enkele dagen konden werken. Zij zijn ook van mening dat de weigeringsbeslissingen geen rekening houden met alle elementen van het dossier, zijnde de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissingen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° en 2° van de vreemdelingenwet voldoen. Dit artikel luidt als volgt :

" § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voortkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bij standsstelsel van het Rijk, en over en verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

In uitvoering van die bepaling, stelt artikel 50, § 2 van het KB van 8 oktober 1981 het volgende:

" § 2. Bij de aanvraag of ten laste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

3° werkzoekende:

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;*

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;"

Aan de hand van de voorgelegde documenten, brieven van de RVA dat betrokkenen recht hebben op uitkering als volledige werklozen vanaf een bepaalde datum, heeft het Bestuur terecht beslist dat verzoekers dienen beschouwd te worden als' werkzoekende. Deze kwalificering is in overeenstemming met hun situatie zoals die uit het administratief dossier blijkt, alsmede met de wet, meer bepaald artikel 50, § 2, 3° van het KB van 8 oktober 1981. Artikel 50 § 2, 4°(dat betrekking heeft op houders van voldoende bestaansmiddelen), vindt immers geen toepassing, gezien die bepaling betrekking heeft op andere situaties dan die bedoeld onder het punt 3°, waarbij, zoals in casu, de werkende en werkzoekende burger van de Unie wordt bedoeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (zie: RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303).

In het arrest van 11 november 2014, Elisabeta Dano en Florin Dano t. Jobcenter Leipzig (C-333/13), heeft het Hof van Justitie het volgende verduidelijkt:

" 75. Daaraan dient te worden toegevoegd dat richtlijn 2004/38 met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, onderscheid maakt tussen enerzijds personen die een beroepsactiviteit uitoefenen en anderzijds degenen die dat niet doen. Volgens artikel 7, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/38 beschikt de eerste groep burgers van de Unie die zich in het gastland bevinden, over het verblijfsrecht zonder enige andere voorwaarde te hoeven vervullen. Ten aanzien van de economisch niet-actieve personen vereist artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn daarentegen dat zij voldoen aan de voorwaarde dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

76. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat artikel 7r lid 1, sub h, van richtlijn 2004/38 beoogt te voorkomen dat economisch niet-actieve burgers van de Unie gebruikmaken van het voorzieningstelsel van het gastland om hun bestaansmiddelen te financieren.

(...)

80. Bijgevolg moet voor elke belanghebbende een concreet onderzoek van zijn economische situatie worden verricht, zonder rekening te houden met de aangevraagde sociale uitkeringen, teneinde te beoordelen of hij voldoet aan de voorwaarde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht uit hoofde van artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38."

Uit de uiteenzetting van dit arrest blijkt dat de verwerende partij terecht heeft beslist dat verzoekers, zijnde werkzoekende burgers van de Unie die werkloosheidsuitkeringen in het Rijk genieten, niet konden . beschouwd worden als houder van toereikende bestaansmiddelen.

De motivering van de bestreden beslissingen vermeldt dat verzoekers, als werkzoekende, overeenkomstig artikel 50, § 2, 3 van het KB van 8 oktober 1981, dienen aan te tonen, ten eerste, dat zij ingeschreven zijn bij de VDAB of gesolliciteerd hebben en, ten tweede, dat zij een reële kans op tewerkstelling maken.

In casu, werden echter geen van die documenten voorgelegd bij de aanvraag van 23 juli 2014. Brieven van de RVA, dat betrokkenen recht hebben op uitkering als volledige werklozen vanaf een bepaalde datum, vormen als dusdanig geen inschrijvingsbewijs bij de VDAB. Bovendien hebben verzoekers bij die aanvraag geen bewijs gevoegd dat ze gesolliciteerd hebben, noch dat zij een reële kans op tewerkstelling maken. Het feit dat zij die documenten bij een eerdere aanvraag overgemaakt hebben, doet geen afbreuk aan de bewijsverplichting overeenkomstig artikel 50, § 2, 3° van het KB van 8 oktober 1981.

Aangaande de elementen van het dossier die niet in overweging zouden zijn genomen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers op geen enkele wijze nuttige informatie verstrekt hebben over hun persoonlijke situatie, en dat de verwerende partij haar beslissing genomen heeft op basis van de elementen waarover zij beschikt.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.
Het middel is niet gegrond."

3.3. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partijen (onder meer) een schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel

de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen op 23 juli 2014 een aanvraag indienden van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent gemotiveerd dat de verzoekende partijen aan de hand van de door hen voorgelegde documenten, namelijk een brief van de RVA dat zij recht hebben op een uitkering als volledig werkloze vanaf 19 maart 2014 en een ziekteverzekering, dienen te worden beschouwd als werkzoekenden.

De verzoekende partijen werpen hiertegen op dat “(d)oor de éézijdige ‘herkwalificering’ van verweerder van de aanvraag naar een aanvraag tot verblijf als werkzoekende (...) de motiveringsplicht wel degelijk (wordt) geschonden”, aangezien er “niet (wordt) gemotiveerd waarom betrokkenen niet in aanmerking komen voor een verblijf op grond van artikel 40§4, eerste lid, 2° Wet 15 december 1980”.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt inderdaad niet of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, namelijk dat zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat zij over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. De omstandigheid dat een Unieburger kan worden beschouwd als werkzoekende sluit *ipso facto* de mogelijkheid niet uit dat deze Unieburger tevens beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dat het bestuur aan de hand van de voorgelegde documenten terecht zou hebben beslist dat de verzoekende partijen dienen te worden beschouwd als werkzoekende, doet dan ook geen afbreuk aan het ontbreken van een motivering omtrent de voorwaarden gesteld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partijen hun aanvraag van een verklaring van inschrijving hebben ingediend. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, is artikel 50, § 2, 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wel degelijk van toepassing op de Unieburgers die een aanvraag van een verklaring van inschrijving indienen in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen. Bijgevolg dient in zulk geval te worden gemotiveerd waarom de door de verzoekende partijen voorgelegde documenten niet aan het gestelde in deze bepaling voldoen. Dat is in deze niet gebeurd. De verwijzing door de verwerende partij naar een arrest van het Europees Hof van Justitie waaruit zou blijken dat de gemachtigde terecht heeft beslist dat de verzoekende partijen niet konden worden beschouwd als houder van toereikende bestaansmiddelen, doet geen afbreuk aan het gebrek aan motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen, zodat deze *a posteriori* motivering, daargelaten het al dan niet rechtmatige karakter ervan, niet in rekening kan worden gebracht.

Bijgevolg wordt een schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN